

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ**

ΠΡΟΣ ΤΗΝ
ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗΝ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ
ΤΟ ΔΣΜΑ ΤΟΥΤΟ

ΔΙΑ ΤΑΣ
ΧΡΗΣΤΑΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΗΜΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ
ΑΝΑΤΙΘΕΤΑΙ.

ΚΕΡΚΥΡΑΙ.

Εν τῇ Τυπογραφίᾳ τῆς Κυβερνήσεως.

—
ΑΨΜ΄.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Η 15.^η Δεκεμβρίου.

“*Αμέραι δ’ ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφάτατοι.*”

Πίνδ,

Διατὶ τόση ἔς τὰ Οὐράνια γαλήνη,
Διατὶ ὁ Ἥλιος λαμπρότερος θγαίνει,
Καὶ ἔς τὰ χιόνια τὸ φῶς του ἀναδίνει
Τῶν Ἀλπέων εἰς μιὰν ἔρμη κορφή,
Ὡσάν τότε ὅπου πλήρη τὴν εἶδεν
Ἀπὸ κόσμο, ἀπ’ ἀντάρα, ἀπ’ ὀρμῆ;
Εἶναι τούτη μιὰ ἡμέρα θλιμμένη,
Ἡ πανήγυρις εἶν’ ἐθνικῆ;

— Μέσ’ τὴν πόλιν πυκνὰ μυρμηγκιάζει
Ἀναριθμητο πλῆθος λαοῦ,
Καὶ ὄσαν κῦμα χειμάρρου ἀναβράζει,
Τρέχει, σπρώχνει, κινεῖται παντοῦ.
“*Ποῦσθε, δράμετε, γλήγορ’ ἐλάτε!*”
Εἶν’ ἡ μόνη π’ ἀκούεται φωνή,
“*Ὡς καὶ σεῖς ἴθαμμένοι ἔστυνάτε.*”
“*Ὅλοι δράμετε, φθάστέ’ ἐκεῖ!*”

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Τροχούς, ἵππους, βαρειὰ ἀνακατοῦρα,
 Παιδιὰ, γέροντας, πλούσιους πτωχοὺς,
 Ομοίαν, βλέπω, νὰ κάνουν θολοῦρα,
 Ποῦ ἐνθυμᾶει τρομασμένους καιροὺς.
 Ἴσως οὕτω ἐνωμένα τὰ πλήθη,
 Μὲ θρησκεία, μὲ καρδιὰ, καὶ μὲ νοῦν,
 Σταυρὸν ἐγράψανε μ' αἷμα εἰς τὰ στήθη,
 Καὶ τὸν Τάφο ἐκινήσαν νὰ ἰδοῦν.

Θωρῶ δάκρυα νὰ πέφτουν 'ς τὸ χῶμα,
 Δάκρυα λύπης, καὶ δάκρυα χαρᾶς·
 Ἀκούω βρόντους, ἀκούω κάθε ζῶμα
 Χαρμοσύνους νὰ ἐξγάνη κραυγᾶς·
 Μὲ φιλιὰ, καὶ μ' εὐχὰς 'ς τὸν αἰθέρα
 Ξεπτερίζεται πᾶσα ψυχὴ·
 Εἶναι τούτη πολέμιος ἡμέρα,
 Ἡ τῆς μάχης ἢ παραμονή;

— Παῦσε, παῦσε, τόσο αἷμα δὲν σώνει...!
 Αποθέωσι θὰ γένει λαμπρά!
 Ξένε, κύτταξε αὐτὸ τὸ σενδόνι,
 Ἐκεῖ κεῖται μιὰ γῆς 'πλοχεριά,
 Ποῦ εἰς τὰ μνήμονα στήθη τῶν Γάλλων
 Μιὰ νεογέννητη ἀνάφτη χαρά·
 Κάμνει δῶρο ἓνας Κόσμος 'ς τὸν ἄλλον,
 Κ' εἶναι δῶρον μιὰ γῆς 'πλοχεριά.

Κύτταξέ το ἐλεῖὸ τ' εὐστρωτο ἀμάξι,
 Ποῦ προβαίνει 'ψηλὰ μὲ πομπή,
 Καθὼς πάλαι εἰς τοῦ Κόσμου τὴν πράξι!
 Τῶχαν σύρει μεγάλοι, μικροί!
 Ἐκεῖ μέσα εἰν' κλεισμένη ἀπ' τῆ Μοῖρα
 Ἡ μεγίστη τοῦ χρόνου σελῖς,
 Ἐκεῖ ἐπάνω, ὑβρισμένη καὶ χήρα,
 Ἴσως πάλιν Γαλλία θὰ χαρῆς.

Ἐεῦρεις ποῦ, σ' ἄγριον τόπο ῥιμμένο,
 Ζῆ ἓνα χέρσο νησί σ' ἐξοριά;
 Ποῦ δὲν εἶναι ποτέ του ἀνθισμένο,
 Ποῦ δὲν κάμουν φωλιὰ τὰ πτηνὰ,
 Ἐκεῖ ὁ Μέγας, ἐκεῖ καρτεροῦσεν
 Ολομόναχος 'σάν τὴν σκιά,
 Ποῦ εἰς τὸν λάκκον του ἐπίνω 'σκορποῦσεν,
 Ὡσάν μάνα του, κλάψα καὶ σκιά.

Ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος τὸν κράζει —
 Προσηλόνει τὸ βλέμμα του ἐδῶ —
 'Σὰ 'ς τὴν Ἑλβα ἓνα πλοῖο ξισκεπάζει —
 Σχιζεῖ εὐθὺς τοῦ πελάου τὸν ἄφρο.
 Κάμνουν τόπον οἱ ἀνέμοι — ἀνασειέται
 'Σ τῆς θαλάσσης τὰ νῶτα ἐλαφρὰ,
 'σάν ἀετὸς ὑψιβάτης πετιέται,
 Μαθημένος νὰ λύη τὰ φτερά.

Ένα βράδυ, ἐν ἀτάραχο βράδυ,
 Ποῦ ἐφουσκῶνανε ὀκνὰ τὰ πανιά,
 Καὶ τριγύρου ἐκολύμπαιε σκιπάδι
 Σ τὰ μονάχα ἀτελείωτα νερά,
 Ποῦ ἐφαινότουσαν τὸ πλοῖο νὰ κοιμᾶται
 Μέσ' τὴν ἄδεια ἀγκαλιὰν τ' Ωκεανοῦ,
 Αἰφνηδίως ἔς τὴ σημαία προσκολλᾶται
 Λυπηρὴ μιὰ σπιθιά Φεγγαριοῦ.

Καὶ μὲ μιᾶς ὀστὴ σκοτιὰ ἔξημερώνει
 Ἄλλη χτίσι μὲ φῶς ἀργυρὸν,
 Ποῦ τὸ δρόμον ἀνοίγει, καὶ στρώνει
 Ἐξ ἀλαμπιάδα ἔμπροστὰ ἔς τὸ νεκρὸν
 Ὁ Ἱερεὺς τὸ τροπάρι ἐκφωνίζει:
 "Ἀναπαύει τὸν δούλο ὁ Θεός."
 — Ἡ φωνὴ του τὰ πέρατα σχίζει,
 Καὶ τὸ Δοῦλο ἀγκαλιάζει ὁ καιρὸς.

Προχωρεῖ ἡ νεκρικὴ λιτανεία
 Ἐξ τοῦ πελάου τὴν ἐρμιάν, προχωρεῖ,
 Κάμνουν τ' ἄστρα μεγάλη ἀκλουθία,
 Βυθισμένα σὲ Θρήσκεια σιωπῆ.
 Κάπου, κάπου ἔς τὴν πλώρη ἓνα κῦμα.
 Μὲ παράπονο σχιέται κουφὸ,
 Κ' ἡ ξεριζιὸς χαιρετοῦνε τὸ μνήμα
 Μ' ἐν ἀγέρι εὐλαβὲς δροσερό.

Ἰατὶ ἐκεῖ τὸ λίβανι δοξάζει
 Ἐξ ἓν εἰς μιὰ μουσικὴν Κιβωτὸ,
 Ποῦ εὐλογεῖται τὰς ἀρμύραις, καὶ ἀγιάζει
 Μ' ἓνα νέφι ἀπ' εὐώδη καπνὸ
 Καὶ τὰ πλοῖα, ποῦ κατόπι ἀρμενίζουσαν
 Ἐξ ἄκούσουσαν αὐτὴν τὴν ὄσμη,
 Ἐξ τὸ κατάρτι ἓνα φλάμπουρ' ἀερίζουσαν,
 Καὶ πετάει τὸ πλευρό τους βροντή.

— Νάτος, ἐματαπάτησε
 Τὴν γῆν, ποῦχε τρομάξει,
 Καὶ ἀκόμη λέει νὰ εἰσέρχεται
 Θριαμβευτικὸν ἀμάξι!
 Πλὴν ποῦναι τὰ διαδήματα
 Χρυσᾶ, ποῦχε συνάξει,
 Τὰ τόσα σκηπτρα, ὁ λίβανος,
 Ἡ μίτρας, ἡ πορφύρας,
 Ποῦ μὲ θυσία τοῦ ἔγγρασαν
 Τόσοι ὄρφανοὶ καὶ χήραις;
 Γυρίζει ἐδῶ, γυρίζει ἐκεῖ,
 Κάμνει σαράντα γύρας,
 Δὲν βλέπει πάρα κορνιαχτιάν,
 Καὶ ἀπόλεμον δειλιάν,
 Λκούει γελάσματα ἔψηλά,
 Καὶ κάτου ἀδημονίαν.

— Μὴ ἔυπνίσῃς, ἂν κοιμᾶσαι,
Μὴ δειχθῆς ποιὸς εἶσαι σύ!
Κλείσ' τὰ ῥάτια σου, ἂν θυμᾶσαι
Τῆς Ελένης τὸ νησί . . . !

— Ἀργὰ ὡς τόσον ὁ τάφος προσδεύει
Μὲ πετράδια σωρὸ σολισμένους,
Καὶ τὸ βροῦχο τοῦ Χάρου ἀναδεύει
Χίλια ῥάτια, ποῦ σπινθοβολοῦν.
Εἰς τὸ σέβας, ποῦ ἐξάρνου κυριεύει
Τόσον κόσμος, ἦθε ῥεῖς, ἕνα Γένος
Κάτ' ἱερὸν ἐδῶ κάτου λατρεύει,
Κάττι θεῖον τόσα χέρια καλοῦν.

Σταματαίνει ῥς τὸ Τόξον τοῦ Ἀστέρος,
Διατὶ, ῥπέ μου, ἐσταμάτησ' ἐκεῖ;
Διατὶ θέλει εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος
Καθενὸς τὸ κεφάλι νὰ ἰδῆ;
Ἐνας γέρων μὲ ὀλότρυπιο σῆθο
“Σιώπα,” λέγει, “θυμᾶτ' ὁ λαὸς,
Ποῦ τὸν πρῶτον, τὸν ὕστερο λίθο
Ἐχει ῥίψει εἰς τὸ Τόξον ἐκειός!”

Ζήτω, Ζήτω! ἕνας κρότος πειιέται,
Καὶ τὸ Ζήτω ἀντηγάει ῥς τὰ βουνα,
Ζήτω, Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ, ῥγροικιέται
Θεέ μου, Θεέ χάρισέ του ῥμιλιά!
Τὰ πυρόκροτα Ζήτω κροτοῦνε,
Τὸ τουφέκι, ἦ καμπάνα χτυπᾶ,
Ζήτω, Ζήτω τὰ πάντα ἐκφωνοῦνε,
Θεέ μου, Θεέ χάρισέ του ῥμιλιά!

Τότε οἱ χτύποι ἀπερνοῦν σὲ γαλήνη,
Κάθε χεῖλι βουβαίνειτ' εὐθύς,
ῥὰ ῥς τὴν ἄκρα βαθύτατ' εἰρήνη,
Ποῦ ἀκλουθάει τὸ συρμὸν τῆς βροντῆς.
Τότε ἀκούεις σιγαλὰ νὰ σημαίνει
Τὸ χρυσοῦν θυμιατὸ ποῦ εὐωδεῖ
Ἀσπρη φλόγα ἀπ' τὸν τάφον ἐβγαίνει
Καὶ βαρεῖ ταῖς καρδιαῖς μιὰ φωνή:

“ Πατρίς μου Μεγαλόψυχη,
Τῆς Δόξης ἀδελφοί μου,
Ἀπὸ τὰ οὐράνια δώματα
Σᾶς ἔβλεπε ἡ ψυχὴ μου,
Κ' ἐχάρηκε τὸ τριήμερο
ῥᾶν νᾶτανε μὲ σᾶς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Άλλοτε 'ς τὸ στρατόπεδον
 Σᾶς ἀναφτε ἡ φωνή μου,
 Τώρα τὰ ὀστά μου φέρετε,
 Τὰ ὀστά, καὶ τὸ σπαθί μου
 Οταν θὰ ξεκινήσετε
 'Σ τὴν ἐχθρικὴν φθορά,
 Καὶ ἀπ' τὸ σπαθί, ἀπ' τὴ στάχτη μου
 Θ' ἀστράψει ἡ Ελευθεριά."

Ἐνα Ζήτω ξεσκάει λυσσασμένο,
 Ποῦ τὸ σπρώχνει ἀπ' τὰ σπλάγγνα ἡ καρδιά,
 Καὶ τραγοῦδ' ἡρωϊκὸ φλογισμένο
 Τὸν αἰθέρα φορτῶνει χαρά.
 "Δεῦτε παῖδες γενναῖοι τῆς πατρίδος,
 Νὰ τῆς Δόξης ποῦ φθάνει ἡ στιγμή,
 Αἱματώδους, τυφλῆς τυραννίδος
 Αἰ ἡ σημαία, π' ἀνυψόνετ' ἐκεῖ!"

Τῆ φωνῆ τ' ἄλογό του γνωρίζει,
 Ποῦ ἐκεῖ πάει τὰ 'σερνά γηρατειά,
 Σείει τῆ χαίτη, κλωτσᾷ, χρημητιρίζει,
 Νέα ψυχὴ τὸ ρουθοῦνι φουσᾷ.
 Οὐτ' ἀχάμνια, οὐτ' ἀβρώστια φοβάται,
 Λησμονᾷ ποῦ εἶναι πάρα—παλιό,
 Τὸ καϊμένο, τοὺς κάμπους θυμᾶται
 Ταῖς βρονταῖς, τῆ φωτιά, τὸν καπνό.

Τὰ καλύμματα ὡς τ' ἀστέρια,
 Μὲ τὸ Ζήτω ἀναπηδοῦν,
 Ἀνου, κάτου χίλια χέρια,
 Χίλια χέρια τὰ πετοῦν.
 "Δεῦτε παῖδες τῆς πατρίδος,
 Νὰ τῆς Δόξης ἡ στιγμή,
 Αἱματώδους τυραννίδος
 Νὰ ἡ σημαία στημένη ἐκεῖ!"

Λαμπασμένος ἐδῶ ἀνατριχιάζω,
 Τὸ τραγοῦδι βαρεῖ τὸν καιρὸ,
 Καὶ τὸ πεῦκι τοῦ πλήθους κυττάζω
 Μεθυσμένο 'ς τὸν πατριωτισμό.
 Μέσα, μέσα, κλεφτὰ τρυπωμένη
 Νυχτερίδα στηλόνει τ' αὐτί,
 Κ' ἡ φωλιά, 'πὸ σεισμούς κλονισμέντ,
 Ξεχωρίζει τὴν ἴδια βοή.

Σεῖς λιοντάρια παλαιὰ τοῦ πολέμου
 Σκορπισμένα ἀπ' τοῦ χάσου τῆ βιά,
 Λχ, νὰ ἡμπόρει ἓνα φύσημ' ἀνέμου
 Νὰ προσφέρῃ καὶ σᾶς τὰ κορμιά!
 Τ' ὄνομά σας διέσπειρε φρίκην,
 Εξυπνᾶτε ποῦ ὠμίλησ' Αὐτὸς!
 Ὁμως ὄχι—'στερνά 'πὸ τὴν νίκην
 Καταιβαίνει ἓνας ὕπνος γλυκός.

Καὶ Σὺ, ἀνήκουστο ἀνθρώπινον τέρας
 Ποῦ σταλμένο ἐκατέβης ἔς τὴν Γῆ,
 Ἐάν Κομήτης ν' ἀλλάξης τὰς σφαίρας
 Μέ μιαν ἄπειρη ὁρὰ φωτεινὴ
 Ἄν ἔς τὰς γνώσεις ὑπέρτατ' ἀνέβης,
 Εἶχες πνεῦμα λεπτὸ Ἑλληνικὸ,
 Καὶ ἄν τὸν υἱὸν τοῦ Φιλίππου ὑπερέβης,
 Σῶβραζ' αἷμα τῆς Σπάρτης ζεστό.
 Εὗγε σ', εὗγε σου, ἡ γνώμη ἀληθεύει,
 Σῶβραζ' αἷμα ζεστὸ Ἑλληνικό!

Τὸ ποδᾶρι σου ὀπίσω σπαρμένα
 Τρόπαια ἐτείναζε, ὡς σκόνη τῆς γῆς·
 Ἐς τὴ θωριά σου τὰ γένη σκιασμένα
 Εἰγονάτιζαν ἄψυχα εὐθύς·
 Καὶ ἄν ὀλίγην τοὺς ἔδινες ἄδεια
 Γελαστὴν νὰ σταθοῦν ἐμπροστά,
 Ἀφανίζοντο ἄν τὰ σκοτάδια,
 Ποῦ τὸ φῶς ξεθρονίζει, σκορπᾶ.

Πλὴν μιὰ ἡμέρα — ὦ τί δύστυχη ἡμέρα! —
 Ποῦ τὸ πρόσωπο σ' ἄστραψε ἀχνὸ
 Ἐς τὴν ὀμίχλη, ἔς τὸ μαῦρον ἀγέρα,
 Ἐς τὸ ἄστερον προδομένο σφαμμὸ,
 Σὲ μιὰ λάμψι ἕνας σ' εἶδε πιστὸς σου
 Ν' ἀνυψώσης τὰ μάτια πικρὰ,
 Ἐὰ νὰ ἐθώρεις τοῦ ἰδίου Ἀγγελό σου
 Δακρυσμένον νὰ φεύγῃ μακρὰ.

— Ο Ἥλιος ἐτοιμάζεται
 Μὲ φῶς ἀκτινοβόλον
 Ἐς τὰ κύματα νὰ βυθισθῆ,
 Νὰ πάῃ εἰς τὸν κάτου πόλον.
 Μᾶς στέλλει χαιρετήματα
 Σὲ φλόγα λυπημένην,
 Ὡς ἄν ν' ἀποχωρίζεται
 Ἀπὸ γλυκεῖα ἐρωμένην.
 Κλίνει — πέφτει — τὸν ζητοῦνε
 Μύρια ἄματια σκεπτικά —
 Πάει, καὶ ἄργα τὸν ἀκλουθοῦνε
 Νέφη πύρρινα, χρυσᾶ !!

— Ω Μεγάλε, Πανθαύμαστ' Αἰῶνα,
 Ποῦ ἐξημέρωσες τέτοιαν αὐγῆ,
 Ποία χλαμύδα, ποτὲ, ποία κορώνη,
 Πότε τῶδωκες τέτοιαν τιμῆ;
 Ἡ λογχὴ περπατεῖ σκουριασμένη·
 Παύει ἢ σάλπιγξ — σιγοῦν αἱ κραυγαὶ —
 Λύει τὸ χιόνι — εἶν' ἡ Μόσχα σδυμμένη,
 Πλὴν ἡ φήμη δὲν σβύεται ποτέ.
 Ζήτω, ζήτω! τὸ Πάνθεο προσμένει —
 Φήμη ἀνάφτει, δὲν σβύσαι ποτέ!

Z. p. 4.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΠ ΣΤ ΦΛΥ 0020

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ